

Ελένη Βασιλείου

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Τους περίμενε όλους η γιαγιά Ευγενία, παιδιά, νύφες, γαμπρούς κι εγγόνια.

Τους περίμενε όπως κάθε χρόνο για να γιορτάσουν όλοι μαζί μέσα στο απλόχωρο σπίτι της τα Χριστούγεννα. Ο σύζυγός της ο κυρ Γιάννης έκανε όπως πάντα το κουμάντο του. Το ψυγείο ξέχειλο από κρέατα, ποτά και σαλάτες. Ξέχειλες κι οι καρδιές τους που τους περίμεναν.

- Μόνο μην πιάσει κανένα χιόνι και δεν μπορέσουν ν' ανεβούν, είπε με αγωνία η κυρία Ευγενία.

- Α, γυναίκα, ξέχνα τις παλιές εποχές. Σήμερα όλοι έχουν χειμωνιάτικα λάστιχα, έχουν κι αλυσίδες, μην ανησυχείς θα γιομίσει και πάλι το παλατάκι μας, την καθησύχασε ο κυρ - Γιάννης.

Συνήθιζαν όλοι να έρχονται την παραμονή που γιόρταζε και η κυρα-Ευγενία, για να γιορτάσουν γιαγιά κι εγγονές, μαζί.

Το βράδυ γινόταν ολόκληρο πανηγύρι.

Ποιος θα κοιμηθεί με ποιον, ποιος στρωματσάδα πάνω στη μεγάλη κόκκινη φλοκάτη και ποιος αγκαλιά με τη γιαγιά. Χαμογέλασε η κυρα-Ευγενία και τα μάτια της γέμισαν νοσταλγία και προσμονή.

- Αύριο θα έρθουν, σιγομουρμούρισε και κατέβασε από τη φωτιά το σιρόπι για τα μελομακάρονα.

Παράτησε την κατσαρόλα για να σηκώσει το τηλέφωνο που χτυπούσε.

- Εμπρός!

Το ρόδινο χρώμα άρχισε να υποχωρεί από τα στρόγγυλα μάγουλά της. Όση ώρα μιλούσε, ο κυρ Γιάννης την κοιτούσε γεμάτος αγωνία.

- Τι έγινε, ποιός ήταν; ρώτησε μόλις εκείνη κατέβασε το ακουστικό.

- Ο Κώστας, απάντησε έτοιμη να βάλει τα κλάματα εκείνη. Δεν θα μπορέσουν φέτος να έρθουν. Να μην τους υπολογίσουμε, λέει, αυτούς.

- Αυτό ήταν; Έλα, γυναίκα, μην κάνεις έτσι και με κοψοχόλιασες. Δεν πειράζει, κάτι σπουδαίο θα τους έτυχε. Θα λείπει ο Κώστας, μα θα ναι όλοι οι άλλοι.

Μα ο κυρ Γιάννης το βράδυ δεν είχε ούτε μια λέξη για να την παρηγορήσει, γιατί κι ο ίδιος ήταν απαρηγόρητος. Ακούς εκεί, και στους πέντε κάτι συνέβη και δεν θα 'ρθουν φέτος! Πέντε φορές κτύπησε

σήμερα εκείνο το ευλογημένο και οι πέντε φαρμακερές!

- Ευτυχώς, κυρα-Βγενιώ, που έχουμε κι ένα κορίτσι εδώ. Τουλάχιστον θα έρθει η Αγγελική με τον Σταύρο και τα παιδιά και δεν θα γιορτάσουμε σαν μαγκούφηδες.

- Ευτυχώς! Τ' απάντησε η κυρα-Ευγενία, όμως η καρδιά της, η καρδιά της μάνας ήταν ανήσυχη. Τέτοια σύμπτωση! Σε όλους πρώτη φορά φέτος κάτι να συμβαίνει...

Μαύρο ύπνο έκανε η κυρα-Ευγενία μα σαν χτύπησε η καμπάνα για τις Ώρες των Χριστουγέννων τίποτε δεν την κρατούσε πια στο στρώμα. Πήρε τη ζυμωτή λειτουργιά της κι έτρεξε στην εκκλησία. Εκεί άφησε τη γεμάτη αγωνία καρδιά της στα χέρια της Παρθένου. Της μίλησε ξεχωριστά για κάθε ένα από τα έξι της παιδιά και σαν τελείωσε κι είπε ο παπάς το «δί' ευχών», η κυρα-Ευγενία έφευγε με την καρδιά ανάλαφρη, δίχως κανένα παράπονο από κανένα της παιδί.

Βρήκε στο σπίτι της την κόρη της, την Αγγελική, να την περιμένει.

- Χρόνια πολλά, μάνα! της ευχήθηκε και χώθηκε στην αγκαλιά της. Όχι, δεν λάθευε το μάτι της μάνας, η κόρη της δεν την κοιτούσε στα μάτια, ούτε καν τη φίλησε.

- Τι συμβαίνει, κόρη μου; τη ρώτησε στοργικά, και κείνη αναλύθηκε σε δάκρυα.

- Μάνα, νομίζω πως τη ζημιά την έκανα εγώ. Εγώ είπα στον Κώστα πως σκέφτεσαι να μου γράψεις το σπίτι στο χωριό.

- Μα ποτέ δε σου είπα, παιδί μου, κάτι τέτοιο, είπε αυστηρά η κυρα-Ευγενία. Άλλωστε ο πατέρας σου δε σου έκτισε κοτζάμ σπίτι;

- Είπες όμως πως το σπίτι σου επιθυμείς να το δώσεις σε κάποιον που μένει στο χωριό, είπε διστακτικά η Αγγελική.

- Έχεις δίκιο, κόρη μου, το είπα· μα... Κοίτα, παιδί μου, πάρε τους όλους και πες τους ότι κατάλαβες λάθος, ότι δεν έχω σκοπό να γράψω σε σένα το σπίτι, πες τους ό,τι θέλεις, μόνο πείσε τους να 'ρθουν σήμερα εδώ.

Ο κυρ Γιάννης, που γυρνούσε εκείνη την ώρα από την εκκλησία, παραξενεύτηκε που είδε την κόρη τους να κλαίει μα πιο πολύ παραξενεύτηκε, όταν άπλωσε το χέρι του να ευχηθεί στη γυναίκα του.

- Πάμε του είπε, και βγήκαν μαζί έξω. Ήρθε η ώρα, Γιάννη, του είπε, πάμε να το πούμε στον παπα-Λεωνίδα.

Όταν γύρισαν στο σπίτι, ήταν περασμένο μεσημέρι. Η παπαδιά επέμενε και τους κράτησε στο τραπέζι. Έξω από την αυλή τους ήταν ήδη παρκαρισμένα τ' αυτοκίνητα από τα δύο παιδιά τους. Ως αργά το

απόγευμα φτάσαν κι οι υπόλοιποι. Στην αρχή όλοι τους ήταν μουδιασμένοι, λιγάκι, θαρρείς, ντροπιασμένοι, μα η αγάπη των γονιών τους όλα τα κάλυψε.

Το βράδυ στο λιτό τραπέζι η γιαγιά έκανε νόημα στον παππού τον Γιάννη και κείνος σηκώθηκε όρθιος.

- Ο παππούς θα βγάλει λόγο, φώναξε ο μεγάλος Γιάννης κι όλοι χειροκρότησαν.

- Θέλουμε απόψε που θα γεννηθεί ο Χριστός μας να σας πούμε εγώ και η κυρά μου κάτι. Κοίταξε την κυρά του για να πάρει θάρρος και συνέχισε. Όταν ήσασταν μικρά, καλά μου παιδιά, πάντα λυπόσασταν που ο μικρός Χριστός δεν είχε που να γεννηθεί και γεννήθηκε σ' ένα στάβλο. Κι είχατε δίκιο να λυπάστε. Είπαμε, λοιπόν, με τη μάνα σας φέτος να του χαρίσουμε το σπίτι μας.

Απόμειναν όλοι να τον κοιτάζουν δίχως να μπορούν να καταλάβουν.

- Ο παπα-Νικόλας, που πέθανε πέρσι, άφησε χήρα την παπαδιά του με επτά παιδιά, συνέχισε η κυρα-Ευγενία, βγάζοντας από τη δύσκολη θέση τον κυρ Γιάννη. Μέχρι τώρα μένουν στο ενοριακό σπίτι μα ο καινούργιος παπάς έχει κι αυτός οικογένεια, πρέπει να αδειάσει το σπίτι η χήρα. Όμως ούτε ο παπα-Λεωνίδας διανοείται να διώξει την οικογένεια του παπα-Νικόλα μα ούτε κι η χήρα έχει κάπου να πάει.

- Λοιπόν, πιστεύω πως όλοι συμφωνείτε, πήρε και πάλι το λόγο ο κυρ Γιάννης, πως το μεγάλο αυτό σπίτι χωρά και τη μάνα σας και τον πατέρα σας, χωρά και τη χήρα παπαδιά με τα επτά ορφανά. Μετά τα Χριστούγεννα θα γράψουμε το σπίτι στη φαμίλια του παπα-Νικόλα. Κανένας δεν γύρισε να κοιτάξει τον άλλο. Όλοι κοιτούσαν στα μάτια τον κυρ Γιάννη που ήταν απόψε φωτεινός σαν άγγελος. Κοιτούσαν δίπλα του την κυρα-Ευγενία που 'μοιαζε απόψε με στοργική Παναγιά.

- Πατέρα, έσπασε τη σιωπή συγκινημένος ο πρωτογιός τους ο Κώστας, ωραιότερα κάλαντα απ' αυτά που ακούσαμε απόψε από σένα και τη μάνα μας ούτε ακούσαμε ποτέ ούτε είπαμε. Σας ευχαριστούμε!

Το χειροκρότημα που ξέσπασε έφτασε στον ουρανό σαν ύμνος αγγέλων· και αν κάποιος έρριχνε απόψε μια ματιά προς το μεγάλο σπίτι του κυρ Γιάννη και της κυρα-Ευγενίας, σίγουρα θα πραξενευότανε πολύ που θα έβλεπε ένα μεγάλο αστέρι επάνω του σταματημένο. Κι αν είχε καθαρή καρδιά, θα έβλεπε μέσα στο σπίτι τους τον νεογέννητο Χριστό επάνω στην κόκκινη φλοκάτη χαρούμενο και ευχαριστημένο.

